

Γράφει ο **Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης**

Αυτό που μου έτυχε σήμερα, μόνο με το να κερδίσω τον πρώτο αριθμό του λαχείου θα μπορούσε να συγκριθεί.

Καθώς γυρνούσα το μεσημέρι από το σχολείο στο σπίτι, ακούω μια γνώριμη φωνή να με φωνάζει:

«Έι Χρήστο, Χρήστο!»

Γυρνάω και δεν πίστευα στα μάτια μου. Ήταν ο πρωθυπουργός, ο κύριος Σαμαράς.

«Κύριε Σαμαρά!», του λέω «πώς γνωρίζετε το όνομά μου;»

«Μα είσαι πολίτης της χώρας που κυβερνάω! Είναι δυνατόν να μην ξέρω το όνομά σου;»

«Και γιατί είστε ντυμένος μπογιατζής;»

«Το επιβάλλει η δουλειά του πρωθυπουργού».

«Δηλαδή;»

«Για κοίτα πίσω σου στο δρόμο. Βλέπεις πόσες κόκκινες γραμμές έχω χαράξει;»

«Για ποιον είναι αυτές οι γραμμές;»

«Για τους εκπροσώπους της τρόικας, τους δυνάστες του λαού μου κατά πρώτον και για τα κανάλια και τις εφημερίδες κατά δεύτερον».

«Και τι θα τις κάνετε μετά όλες αυτές τις γραμμές;»

«Θα τις σβήσω».

«Με τι;»

«Με τον ιδρώτα των εργαζόμενων. Είναι το καλύτερο διαλυτικό για τις κόκκινες γραμμές που βάζω τα τελευταία χρόνια προς την τρόικα».

«Κι αυτοί οι εύσωμοι κύριοι που σε συνοδεύουν ποιοι είναι;»

«Η προσωπική μου φρουρά».

«Και πόσο μας κοστίζουν;»

«Τίποτα Χρήστο μου. Ούτε ένα ευρώ. Εθελοντικά δουλεύουν μπας και πάρουν κανένα μόριο. Άνεργοι βλέπεις!»

«Να σας ρωτήσω κάτι κύριε Σαμαρά;»

«Θα σε παρακαλούσα να με αποκαλείς με το μικρό μου: Αντώνη».

«Ξέρετε, δεν μου βγαίνει. Με το μικρό τους όνομα αποκαλώ τους φίλους μου, τους πολύ γνωστούς μου...»

«Τι, δεν είμαι εγώ πολύ γνωστός; Δε με θεωρείς φίλο σου;»

«Δεν θα το έλεγα».

«Πώς να σας έχω φίλο; Ο κύριος Άδωνις είπε ότι η πρώτη κατοικία δεν πρέπει να θεωρείται ταμπού».

«Σ' αυτό είχε δίκιο. Το είπα από την πρώτη στιγμή που ανέλαβα τη διακυβέρνηση της χώρας. Θα είμαι πρωθυπουργός αντιταμπού. Δεν θα αφήσω κανένα ταμπού όρθιο. Εργασία, μισθοί, εφάπαξ, συλλογικές συμβάσεις, συνδικαλιστική δράση, πανεπιστημιακό άσυλο, δημοκρατικά δικαιώματα, πρώτη κατοικία, όλα τα ταμπού θα τα σαρώσω».

«Θα φορολογήσετε και τους εφοπλιστές; Αυτό το ταμπού θα το σαρώσετε;»

«Δεν πρόσεξες πώς τους την έφερα; Αντί να τους βάλω να πληρώσουν φόρους τους το' ριξα στο φιλότιμο. Περισσότερα λεφτά θα μαζέψω έτσι. Τους ξέρω, είναι καλά παιδιά, ευαίσθητα, όπως εγώ».

«Έδωσαν τίποτα;»

«Έχεις δίκιο. Κάνει πολύ ζέστη για την εποχή αυτή».

«Δε μου απαντήσατε!»

«Δε με ακούς που σφυρίζω αδιάφορα;»

«Τέλος πάντων! Να σας ρωτήσω τώρα που σας έχω εύκαιρο. Γιατί χρίσατε διάδοχό σας τον κύριο Βορίδη;»

«Με ανάγκασαν».

«Ποιοι;»

«Βασικά ο κολλητός μου ο Μπαλτάκος. Βαρέθηκε, μου είπε να συνομιλεί με την κακή χρυσή αυγή και τώρα που η καλή χρυσή αυγή είναι εκτός φυλακής θα πρέπει να τους στεγάσουμε στο κόμμα. Αλλιώς, θα μείνουν άστεγοι. Κρίμα δεν είναι; Τόσους άστεγους έχουμε, να μην δημιουργήσουμε κι άλλους».

«Από το μνημόνιο πότε θα βγούμε; Η ανάπτυξη πότε θα αρχίσει;»

«Γιατί να βγούμε; Το μνημόνιο είναι ευλογία. Όμως για την ανάπτυξη δεν περίμενα να ρωτήσεις! Πριν από λίγο δεν την είδες που πέρασε και μας αποχαιρέτισε;»

«Όχι δεν πρόλαβα. Που πήγε;»

«Μπήκε σε μια τράπεζα. Θα ξαναπεράσει όμως, έχει να πάει και σε άλλη τράπεζα».

«Και όλα όσα χάσαμε τα τελευταία χρόνια, πότε θα μας τα δώσεις πίσω;»

«Ωχ καημένη Χρήστο! Τι τα θες και τα σκαλίζεις τώρα και ξύνεις πληγές; Καλύτερα να τα ξεχάσεις, αλλιώς θα πάθεις κατάθλιψη. Πάντως, για να μην έχεις άγχος, όσα έχασες τα τελευταία χρόνια βρίσκονται σε καλά χέρια. Για να ακριβολογώ, βρίσκονται στις καλύτερες

ελβετικές τράπεζες. Μην ανησυχείς καθόλου».

«Μέχρι τότε θα χαράζετε κόκκινες γραμμές;»

«Μέχρι τις εκλογές. Τι να κάνω; Μετά θα αναλάβει ο Αλέξης. Είναι και πιο νέος, θα τα καταφέρνει καλύτερα».

«Γιατί δεν πήρατε και τον κύριο Βενιζέλο μαζί σας;»

«Είναι απασχολημένος, το τελευταίο διάστημα. Ψάχνει τρόπο για να είναι μέσα και στην επόμενη κυβέρνηση».

«Δεν νομίζω να τον δεχτεί ο ΣΥΡΙΖΑ!»

«Αχ βρε Χρήστο. Κι εγώ το ίδιο δεν έλεγα προεκλογικά; Μετά όμως τον δέχτηκα μια χαρά. Και μου πιάνει και όλο το χώρο όταν καθόμαστε μαζί στον διθέσιο καναπέ πριν τις συναντήσεις μας. Στο ένα πόδι κάθομαι».

Ξύπνησα απότομα και πετάχτηκα από το κρεβάτι. Μου πήρε ώρα να συνειδητοποιήσω ότι όλο το προηγούμενο ήταν ένα όνειρο. Μετά θυμήθηκα ότι είχα φάει πολύ και βαριά το προηγούμενο βράδυ: ανάπτυξη, ανάκαμψη, σκληρή διαπραγμάτευση και σαξές στόρι για επιδόρπιο.

Πόσα να χωνέψει κι αυτό το στομάχι;